Συλλογή της Νομολογίας

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (τμήμα μείζονος συνθέσεως)

της 14ης Νοεμβρίου 2013 *

«Άσυλο — Χάρτης των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων της Ευρωπαϊκής Ένωσης — Άρθρο 4 — Κανονισμός (ΕΚ) 343/2003 — Άρθρο 3, παράγραφοι 1 και 2 — Προσδιορισμός του κράτους μέλους το οποίο είναι υπεύθυνο για την εξέταση αίτησης ασύλου που έχει υποβληθεί σε κράτος μέλος από υπήκοο τρίτης χώρας — Άρθρα 6 έως 12 — Κριτήρια για τον προσδιορισμό του υπευθύνου κράτους μέλους — Άρθρο 13 — Επικουρική ρήτρα»

Στην υπόθεση C-4/11,

με αντικείμενο αίτηση προδικαστικής αποφάσεως δυνάμει του άρθρου 267 ΣΛΕΕ, που υπέβαλε το Hessischer Verwaltungsgerichtshof (Γερμανία) με απόφαση της 22ας Δεκεμβρίου 2010, η οποία περιήλθε στο Δικαστήριο στις 5 Ιανουαρίου 2011, στο πλαίσιο της δίκης

Bundesrepublik Deutschland

κατά

Kaveh Puid,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (τμήμα μείζονος συνθέσεως),

συγκείμενο από τους B. Σκουρή, Πρόεδρο, K. Lenaerts, αντιπρόεδρο, R. Silva de Lapuerta, M. Ilešič, L. Bay Larsen (εισηγητή) και M. Safjan, προέδρους τμήματος, J. Malenovský, E. Levits, A. Ó Caoimh, J.-C. Bonichot, D. Šváby, M. Berger και A. Prechal, δικαστές,

γενικός εισαγγελέας: N. Jääskinen

γραμματέας: K. Malacek, υπάλληλος διοικήσεως,

έχοντας υπόψη την έγγραφη διαδικασία και κατόπιν της επ' ακροατηρίου συζητήσεως της 22ας Ιανουαρίου 2013,

λαμβάνοντας υπόψη τις παρατηρήσεις που υπέβαλαν:

— η Γερμανική Κυβέρνηση, εκπροσωπούμενη από τον N. Graf-Vitzthum,

— ο K. Puid, εκπροσωπούμενος από την U. Schlung-Muntau, Rechtsanwältin,

— η Βελγική Κυβέρνηση, εκπροσωπούμενη από τον T. Materne,

— η Ιρλανδία, εκπροσωπούμενη από τον D. O'Hagan, επικουρούμενο από τον D. Conlan Smyth, barrister,

* Γλώσσα διαδικασίας: η γερμανική.

— η Ελληνική Κυβέρνηση, εκπροσωπούμενη από τις Α. Σαμώνη-Ράντου, Μ. Μιχελογιαννάκη, Τ. Παπαδοπούλου, Φ. Δεδούση και Γ. Παπαγιάννη,

— η Γαλλική Κυβέρνηση, εκπροσωπούμενη από τον G. de Bergues και την B. Beaupère-Manokha,

— η Ιταλική Κυβέρνηση, εκπροσωπούμενη από την G. Palmieri, επικουρούμενη από τον L. D'Ascia, avvocato dello Stato,

— η Πολωνική Κυβέρνηση, εκπροσωπούμενη από τον M. Szpunar,

— η Κυβέρνηση του Ηνωμένου Βασιλείου, εκπροσωπούμενη από την C. Murrell,

— η Ελβετική Κυβέρνηση, εκπροσωπούμενη από τον O. Kjelsen,

— η Ευρωπαϊκή Επιτροπή, εκπροσωπούμενη από την M. Κοντού-Durande και τον W. Bogensberger,

αφού άκουσε τον γενικό εισαγγελέα που ανέπτυξε τις προτάσεις του κατά τη συνεδρίαση της 18ης Απριλίου 2013,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

1 Η αίτηση προδικαστικής αποφάσεως αφορά την ερμηνεία του άρθρου 3, παράγραφος 2, του κανονισμού (ΕΚ) 343/2003 του Συμβουλίου, της 18ης Φεβρουαρίου 2003, για τη θέσπιση των κριτηρίων και μηχανισμών για τον προσδιορισμό του κράτους μέλους που είναι υπεύθυνο για την εξέταση αίτησης ασύλου που υποβάλλεται σε κράτος μέλος από υπήκοο τρίτης χώρας (ΕΕ L 50, σ. 1, στο εξής: κανονισμός).

2 Η υπό κρίση αίτηση υποβλήθηκε στο πλαίσιο της ένδικης διαφοράς μεταξύ της Bundesrepublik Deutschland, εκπροσωπούμενης από την Bundesamt für Migration und Flüchtlinge (Ομοσπονδιακή Υπηρεσία Μετανάστευσης και Προσφύγων, στο εξής: Bundesamt), και του K. Puid, Ιρανού υπηκόου, με αντικείμενο την απόφαση της Bundesamt να απορρίψει ως απαράδεκτη την αίτηση ασύλου του και να διατάξει τη μεταφορά του στην Ελλάδα.

Το νομικό πλαίσιο

3 Το άρθρο 3, παράγραφοι 1 και 2, του κανονισμού ορίζει τα εξής:

«1. Τα κράτη μέλη εξετάζουν κάθε αίτηση ασύλου που υποβάλλεται από υπήκοο τρίτης χώρας σε οποιοδήποτε από αυτά, είτε στα σύνορα είτε εντός του εδάφους του. Η αίτηση εξετάζεται από ένα μόνο κράτος μέλος, το οποίο είναι το οριζόμενο ως υπεύθυνο σύμφωνα με τα κριτήρια που αναφέρονται στο κεφάλαιο ΙΙΙ.

2. Κατά παρέκκλιση από την παράγραφο 1, κάθε κράτος μέλος δύναται να εξετάζει αίτηση ασύλου που έχει κατατεθεί από υπήκοο τρίτης χώρας, ακόμη και αν δεν είναι υπεύθυνο για την εξέταση δυνάμει των κριτηρίων που ορίζονται στον παρόντα κανονισμό. Στην περίπτωση αυτή, το εν λόγω κράτος μέλος καθίσταται το υπεύθυνο κράτος μέλος κατά την έννοια του παρόντος κανονισμού και αναλαμβάνει τις υποχρεώσεις που συνδέονται με αυτή την ευθύνη. [...]»

4 Το άρθρο 5, παράγραφος 1, του κανονισμού έχει ως εξής:

«Τα κριτήρια του παρόντος κεφαλαίου για τον προσδιορισμό του υπευθύνου κράτους μέλους εφαρμόζονται με τη σειρά με την οποία παρατίθενται στο [κεφάλαιο ΙΙΙ].»

5 Προκειμένου να προσδιορισθεί το υπεύθυνο κράτος μέλος κατά την έννοια του άρθρου 3, παράγραφος 1, του κανονισμού, το κεφάλαιο ΙΙΙ αυτού θεσπίζει κατάλογο αντικειμενικών και ιεραρχικώς εφαρμοζόμενων κριτηρίων.

6 Το άρθρο 6 του κανονισμού ορίζει το κράτος μέλος που είναι υπεύθυνο για την εξέταση αιτήσεως ασύλου που έχει υποβληθεί από ασυνόδευτο ανήλικο.

7 Τα άρθρα 7 και 8 του κανονισμού τυγχάνουν εφαρμογής στους αιτούντες άσυλο σε περίπτωση που ένα μέλος της οικογένειάς τους έλαβε άδεια διαμονής σε κράτος μέλος ως πρόσφυγας ή έχει υποβάλει αίτηση σε κράτος μέλος, για την οποία δεν έχει ακόμη ληφθεί πρώτη απόφαση επί της ουσίας.

8 Το άρθρο 9 του κανονισμού αφορά τους αιτούντες άσυλο που είναι κάτοχοι τίτλου διαμονής ή θεωρήσεως εν ισχύ ή τίτλου διαμονής ή θεωρήσεως που έχουν λήξει.

9 Το προβλεπόμενο από το άρθρο 10, παράγραφος 1, του κανονισμού κριτήριο είναι το εξής:

«Όταν διαπιστώνεται […] ότι ο αιτών άσυλο διέβη παρανόμως, οδικώς, διά θαλάσσης ή δι' αέρος, τα σύνορα κράτους μέλους προερχόμενος από τρίτη χώρα, αυτό το κράτος μέλος στο οποίο εισήλθε παρανόμως είναι υπεύθυνο για την εξέταση της αίτησης ασύλου. […]»

10 Το προβλεπόμενο στο άρθρο 11 του κανονισμού κριτήριο μπορεί να εφαρμοστεί, υπό ορισμένες προϋποθέσεις, σε περίπτωση που ένας υπήκοος τρίτης χώρας εισέρχεται στο έδαφος κράτους μέλους στο οποίο δεν υφίσταται η ανάγκη θεωρήσεως.

11 Το άρθρο 12 του κανονισμού αφορά την περίπτωση αιτήσεων ασύλου που γίνονται στον χώρο διεθνούς διελεύσεως αερολιμένα κράτους μέλους.

12 Το άρθρο 13 του κανονισμού προβλέπει ότι σε περίπτωση κατά την οποία δεν είναι δυνατόν, βάσει των ιεραρχικώς εφαρμοζόμενων κριτηρίων, να προσδιορισθεί το υπεύθυνο κράτος μέλος, υπεύθυνο για την εξέτασή της καθίσταται, ελλείψει άλλου, το πρώτο κράτος μέλος στο οποίο υποβλήθηκε η αίτηση ασύλου.

Η διαφορά της κύριας δίκης και το προδικαστικό ερώτημα

13 Ο K. Puid, γεννηθείς το 1979, αφίχθη στην Ελλάδα με πλαστά ταξιδιωτικά έγγραφα στις 20 Οκτωβρίου 2007, με πτήση από την Τεχεράνη (Ιράν) προς την Αθήνα (Ελλάδα). Μετά από παραμονή τεσσάρων ημερών στην Ελλάδα συνέχισε το ταξίδι του στη Φρανκφούρτη (Γερμανία), όπου και υπέβαλε αίτηση ασύλου.

14 Προκειμένου να διασφαλισθεί η επαναπροώθησή του, διατάχθηκε η θέση του υπό κράτηση έως τις 25 Ιανουαρίου 2008. Εν συνεχεία, άσκησε ενώπιον του Verwaltungsgericht Frankfurt am Main προσφυγή ζητώντας, μεταξύ άλλων, να υποχρεωθεί η Bundesrepublik Deutschland να αναγνωρίσει ότι ήταν το υπεύθυνο κράτος μέλος για την εξέταση της αιτήσεως ασύλου του, δυνάμει του άρθρου 3, παράγραφος 2, του κανονισμού. Το εν λόγω δικαστήριο διέταξε να μην μεταφερθεί ο K. Puid στην Ελλάδα πριν τις 16 Ιανουαρίου 2008.

15 Στις 14 Δεκεμβρίου 2007 η Bundesamt έκρινε ότι η αίτηση ασύλου του ήταν απαράδεκτη και διέταξε τη μεταφορά του στην Ελλάδα. Ειδικότερα, έκρινε ότι η Ελληνική Δημοκρατία ήταν το υπεύθυνο να εξετάσει την εν λόγω αίτηση ασύλου κράτος μέλος και ότι δεν υφίσταντο εξαιρετικοί ανθρωπιστικοί λόγοι που να δικαιολογούν την εφαρμογή από την Bundesrepublik Deutschland του άρθρου 3, παράγραφος 2, του κανονισμού. Στις 23 Ιανουαρίου 2008 ο K. Puid μεταφέρθηκε στην Ελλάδα.

16 Εντούτοις, ο K. Puid είχε ήδη προσφύγει, εν τω μεταξύ, στις 25 Δεκεμβρίου 2007, ενώπιον του Verwaltungsgericht Frankfurt am Main ζητώντας να ακυρωθεί η απόφαση της Bundesamt και να υποχρεωθεί η Bundesrepublik Deutschland να αναγνωρίσει ότι είναι το υπεύθυνο κράτος μέλος για την εξέταση της αιτήσεως ασύλου του.

17 Με την από 8 Ιουλίου 2009 απόφασή του, το Verwaltungsgericht Frankfurt am Main ακύρωσε την απόφαση της Bundesamt και διαπίστωσε ότι η εκτέλεση της διαταγής επαναπροωθήσεώς του στην πράξη ήταν παράνομη. Η απόφαση αυτή βασίσθηκε στο γεγονός ότι η Bundesrepublik Deutschland υποχρεούνταν να ασκήσει την ευχέρεια να υπεισέλθει στη θέση του υπεύθυνου κράτους μέλους που διαλαμβάνει το άρθρο 3, παράγραφος 2, του κανονισμού, λαμβανομένων υπόψη, μεταξύ άλλων, των συνθηκών υποδοχής των αιτούντων άσυλο και της διαδικασίας εξετάσεως των αιτήσεων ασύλου στην Ελλάδα.

18 Η Bundesrepublik Deutschland, εκπροσωπούμενη από την Bundesamt, άσκησε έφεση κατά της αποφάσεως αυτής ενώπιον του Hessischer Verwaltungsgerichtshof.

19 Υπό αυτές τις συνθήκες, το Hessischer Verwaltungsgerichtshof αποφάσισε, με την από 22 Δεκεμβρίου 2010 απόφαση, να αναστείλει τη διαδικασία και να υποβάλει στο Δικαστήριο τέσσερα προδικαστικά ερωτήματα προκειμένου να διευκρινισθεί η έννοια του άρθρου 3, παράγραφος 2, του κανονισμού, οσάκις οι συνθήκες που επικρατούν στο κράτος μέλος το οποίο ορίζεται ως υπεύθυνο για την εξέταση της αιτήσεως ασύλου σύμφωνα με τα κριτήρια του κεφαλαίου ΙΙΙ του κανονισμού θέτουν σε κίνδυνο τα θεμελιώδη δικαιώματα του αιτούντος άσυλο.

20 Στις 20 Ιανουαρίου 2011 η Bundesamt δέχτηκε να εξετάσει την αίτηση ασύλου του K. Puid, βάσει του άρθρου 3, παράγραφος 2, του κανονισμού. Εν συνεχεία, του αναγνώρισε την ιδιότητα του πρόσφυγα με την από 18 Μαΐου 2011 απόφασή της.

21 Εντούτοις, το Hessischer Verwaltungsgerichtshof εξακολουθεί να θεωρεί σκόπιμη την αίτηση προδικαστικής αποφάσεως, στον βαθμό που ο K. Puid μπορεί να δικαιολογήσει έννομο συμφέρον προς αμφισβήτηση της νομιμότητας της από 14 Δεκεμβρίου 2007 αποφάσεως προκειμένου να προβάλει αίτημα αποζημιώσεως για την κράτηση που του είχε επιβληθεί.

22 Με το από 21 Δεκεμβρίου 2011 έγγραφο, η Γραμματεία του Δικαστηρίου διαβίβασε στο αιτούν δικαστήριο την απόφαση της 21ης Δεκεμβρίου 2011 στην υπόθεση C-411/10 και C-493/10, N. S. κ.λπ. (Συλλογή 2011 σ. I-13905), καλώντας το να της γνωστοποιήσει αν, υπό το πρίσμα της εν λόγω αποφάσεως, εμμένει επί της αιτήσεως προδικαστικής αποφάσεως.

23 Με την από 1η Ιουνίου 2012 απόφαση, η οποία περιήλθε στο Δικαστήριο στις 8 Ιουνίου 2012, το Hessischer Verwaltungsgerichtshof απέσυρε τα τρία πρώτα ερωτήματά του, κρίνοντας ότι είχαν απαντηθεί κατά τρόπο ικανοποιητικό με την προαναφερθείσα απόφαση N. S. κ.λπ. Παρά ταύτα, το αιτούν δικαστήριο εκτιμά ότι, προκειμένου να διευκρινισθεί το περιεχόμενο της αποφάσεως αυτής σε συνάρτηση με τη δυνατότητα του αιτούντος άσυλο να αξιώσει δικαστικώς από το κράτος μέλος στο οποίο βρίσκεται να εξετάσει την αίτηση ασύλου του, είναι σκόπιμο να υποβληθεί το εξής προδικαστικό ερώτημα:

«Προκύπτει από την υποχρέωση του κράτους μέλους να ασκήσει την ευχέρεια του άρθρου 3, παράγραφος 2, πρώτο εδάφιο, του κανονισμού […] αγώγιμο δικαίωμα του αιτούντος άσυλο να ζητήσει από το εν λόγω κράτος μέλος να υπεισέλθει στη θέση του υπεύθυνου κράτους μέλους;»

Επί του προδικαστικού ερωτήματος

24 Με το ερώτημά του, το αιτούν δικαστήριο ζητεί κατ' ουσίαν να διευκρινισθεί αν ο αιτών άσυλο μπορεί να επικαλεσθεί ενώπιον εθνικού δικαστηρίου την υποχρέωση του κράτους μέλους στο οποίο υπέβαλε αίτηση ασύλου να εξετάσει την ως άνω αίτηση, βάσει του άρθρου 3, παράγραφος 2, του κανονισμού, όταν οι συνθήκες που επικρατούν στο κράτος μέλος το οποίο ορίζεται ως υπεύθυνο για την εξέταση της αιτήσεως ασύλου σύμφωνα με τα κριτήρια του κεφαλαίου ΙΙΙ του κανονισμού θέτουν σε κίνδυνο τα θεμελιώδη δικαιώματα του αιτούντος άσυλο.

25 Επιβάλλεται καταρχάς η διαπίστωση ότι από τις αποφάσεις της 22ας Δεκεμβρίου 2010 και της 1ης Ιουνίου 2012 του αιτούντος δικαστηρίου προκύπτει ότι το εν λόγω ερώτημα βασίζεται στην παραδοχή ότι, υπό περιστάσεις όπως αυτή της κύριας δίκης, το κράτος μέλος στο οποίο ο αιτών άσυλο υπέβαλε την αίτησή του υποχρεούται να ασκήσει την ευχέρεια να υπεισέλθει στη θέση του υπεύθυνου κράτους μέλους που του παρέχει το άρθρο 3, παράγραφος 2, του κανονισμού.

26 Η παραδοχή αυτή, ωστόσο, δεν μπορεί να βασισθεί στην εν λόγω διάταξη.

27 Συναφώς, επιβάλλεται η υπόμνηση ότι, κατά το άρθρο 3, παράγραφος 1, του κανονισμού, οι αιτήσεις ασύλου εξετάζονται από ένα μόνο κράτος μέλος, το οποίο είναι το οριζόμενο ως υπεύθυνο σύμφωνα με τα κριτήρια που αναφέρονται στο κεφάλαιο ΙΙΙ.

28 Εντούτοις, το άρθρο 3, παράγραφος 2, του κανονισμού ορίζει ότι, κατά παρέκκλιση από την παράγραφο 1 του εν λόγω άρθρου, κάθε κράτος μέλος δύναται να εξετάζει αίτηση ασύλου που έχει κατατεθεί από υπήκοο τρίτης χώρας, ακόμη και αν δεν είναι υπεύθυνο για την εξέταση σύμφωνα με τα κριτήρια που ορίζονται στον κανονισμό αυτό.

29 Μολονότι το Δικαστήριο υπενθύμισε, στη σκέψη 107 της προαναφερθείσας αποφάσεως N. S. κ.λπ., ότι, σε πλαίσιο όπως αυτό της προαναφερθείσας αποφάσεως, το κράτος μέλος που προβαίνει στον προσδιορισμό του υπεύθυνου κράτους μέλους έχει την προβλεπόμενη από το άρθρο 3, παράγραφος 2, του κανονισμού ευχέρεια να εξετάσει το ίδιο την αίτηση ασύλου, εντούτοις, δεν απεφάνθη ότι το εν λόγω κράτος ήταν υποχρεωμένο να την ασκήσει.

30 Αντιθέτως, επιβάλλεται να τονισθεί ότι το Δικαστήριο έκρινε ότι απόκειται στα κράτη μέλη να μη μεταφέρουν τον αιτούντα άσυλο προς το κράτος μέλος που ορίζεται ως υπεύθυνο σύμφωνα με τα κριτήρια του κεφαλαίου ΙΙΙ του κανονισμού, οσάκις είναι αδύνατο να αγνοούν ότι οι συστημικές πλημμέλειες όσον αφορά τη διαδικασία χορηγήσεως ασύλου και τις συνθήκες υποδοχής των αιτούντων άσυλο σε αυτό το κράτος μέλος αποτελούν σοβαρούς και αποδεδειγμένους λόγους που να πείθουν ότι ο αιτών θα διατρέξει ουσιαστικό κίνδυνο να υποστεί απάνθρωπη ή εξευτελιστική μεταχείριση κατά την έννοια του άρθρου 4 του Χάρτη των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων της Ευρωπαϊκής Ένωσης (βλ., κατ' αυτή την έννοια, προαναφερθείσα απόφαση N. S. κ.λπ., σκέψεις 94 και 106).

31 Στο αιτούν δικαστήριο απόκειται να εξετάσει αν οι εν λόγω συστημικές πλημμέλειες υπήρχαν όταν εκτελέσθησε η απόφαση για τη μεταφορά του K. Puid στην Ελλάδα.

32 Όσον αφορά το ζήτημα αν το κράτος μέλος το οποίο δεν δύναται να προβεί σε μεταφορά του αιτούντος άσυλο προς το προσδιοριζόμενο ως «υπεύθυνο» κράτος μέλος, σύμφωνα με τον κανονισμό, οφείλει να εξετάσει το ίδιο την αίτηση, επιβάλλεται να υπομνησθεί ότι το κεφάλαιο ΙΙΙ του κανονισμού αυτού θέτει ορισμένα κριτήρια και ότι, σύμφωνα με το άρθρο 5, παράγραφος 1, του εν λόγω κανονισμού, τα κριτήρια αυτά εφαρμόζονται σύμφωνα με τη σειρά με την οποία παρατίθενται στο εν λόγω κεφάλαιο (προαναφερθείσα απόφαση N. S. κ.λπ., σκέψη 95).

33 Επομένως, όπως έχει ήδη κρίνει το Δικαστήριο, με την επιφύλαξη της ευχέρειας του κράτους μέλους να εξετάσει το ίδιο την αίτηση που προβλέπεται στο άρθρο 3, παράγραφος 2, του κανονισμού, η αδυναμία μεταφοράς αιτούντος στο κράτος που ορίσθηκε αρχικώς ως υπεύθυνο, σύμφωνα με τα

κριτήρια του κεφαλαίου ΙΙΙ του κανονισμού, υποχρεώνει το κράτος μέλος που όφειλε να προβεί στη μεταφορά αυτή να συνεχίσει την εξέταση των κριτηρίων του ως άνω κεφαλαίου προκειμένου να διακριβώσει αν κάποιο από τα κριτήρια αυτά καθιστά δυνατό τον προσδιορισμό άλλου κράτους μέλους ως υπεύθυνου για την εξέταση της αιτήσεως ασύλου (προαναφερθείσα απόφαση N. S. κ.λπ., σκέψεις 96 και 107).

34 Αν αυτό δεν συμβαίνει, υπεύθυνο για την εξέταση της αιτήσεως είναι το πρώτο κράτος μέλος στο οποίο υποβλήθηκε αίτηση ασύλου δυνάμει του άρθρου 13 του κανονισμού (βλ., υπ' αυτή την έννοια, προαναφερθείσα απόφαση N. S. κ.λπ., σκέψη 97).

35 Πάντως, το κράτος μέλος στο οποίο βρίσκεται ο αιτών άσυλο πρέπει να μεριμνά ώστε να μην επιδεινώσει κατάσταση τυχόν προσβολής των θεμελιωδών δικαιωμάτων αυτού του αιτούντος ακολουθώντας διαδικασία προσδιορισμού του υπεύθυνου κράτους μέλους μη εύλογης χρονικής διάρκειας. Εφόσον παρίσταται ανάγκη, οφείλει να εξετάσει το ίδιο την αίτηση σύμφωνα με τους όρους του άρθρου 3, παράγραφος 2, του κανονισμού (προαναφερθείσα απόφαση N. S. κ.λπ., σκέψεις 98 και 108).

36 Κατόπιν των ανωτέρω, στο προδικαστικό ερώτημα πρέπει να δοθεί η απάντηση ότι οσάκις τα κράτη μέλη είναι αδύνατο να αγνοούν ότι οι συστημικές πλημμέλειες όσον αφορά τη διαδικασία χορηγήσεως ασύλου και τις συνθήκες υποδοχής των αιτούντων άσυλο στο κράτος μέλος που ορίζεται ως υπεύθυνο για την εξέταση της αιτήσεως ασύλου σύμφωνα με τα κριτήρια του κεφαλαίου ΙΙΙ του κανονισμού αποτελούν σοβαρούς και αποδεδειγμένους λόγους που να πείθουν ότι ο αιτών θα διατρέξει ουσιαστικό κίνδυνο να υποστεί απάνθρωπη ή εξευτελιστική μεταχείριση κατά την έννοια του άρθρου 4 του Χάρτη των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων της Ευρωπαϊκής Ένωσης, πράγμα που απόκειται στο αιτούν δικαστήριο να διαπιστώσει, το κράτος μέλος που προβαίνει στον προσδιορισμό του υπεύθυνου κράτους μέλους υποχρεούται να μη μεταφέρει τον αιτούντα άσυλο προς το κράτος μέλος που ορίσθηκε αρχικώς ως υπεύθυνο, και, με την επιφύλαξη της ευχέρειάς του να εξετάσει το ίδιο την αίτηση, να συνεχίσει την εξέταση των κριτηρίων του ως άνω κεφαλαίου προκειμένου να διακριβώσει αν σύμφωνα με κάποιο από τα κριτήρια αυτά ή, ελλείψει αυτού, κατά το άρθρο 13 του ίδιου κανονισμού είναι δυνατό να προσδιορισθεί άλλο κράτος μέλος ως υπεύθυνο για την εξέταση της αιτήσεως ασύλου.

37 Αντιθέτως, στην περίπτωση αυτή, η αδυναμία μεταφοράς αιτούντος άσυλο στο κράτος μέλος που ορίσθηκε αρχικώς ως υπεύθυνο δεν υποχρεώνει, αυτή καθεαυτήν, το κράτος μέλος που προβαίνει στον προσδιορισμό του υπευθύνου κράτους μέλους να εξετάσει το ίδιο την αίτηση ασύλου βάσει του άρθρου 3, παράγραφος 2, του κανονισμού.

Επί των δικαστικών εξόδων

38 Δεδομένου ότι η παρούσα διαδικασία έχει ως προς τους διαδίκους της κύριας δίκης τον χαρακτήρα παρεμπίπτοντος που ανέκυψε ενώπιον του εθνικού δικαστηρίου, σ' αυτό εναπόκειται να αποφανθεί επί των δικαστικών εξόδων. Τα έξοδα στα οποία υποβλήθηκαν όσοι υπέβαλαν παρατηρήσεις στο Δικαστήριο, πλην των ως άνω διαδίκων, δεν αποδίδονται.

Για τους λόγους αυτούς, το Δικαστήριο (τμήμα μείζονος συνθέσεως) αποφαίνεται:

Οσάκις τα κράτη μέλη είναι αδύνατο να αγνοούν ότι οι συστημικές πλημμέλειες όσον αφορά τη διαδικασία χορηγήσεως ασύλου και τις συνθήκες υποδοχής των αιτούντων άσυλο στο κράτος μέλος που ορίζεται ως υπεύθυνο για την εξέταση της αιτήσεως ασύλου σύμφωνα με τα κριτήρια του κεφαλαίου ΙΙΙ του κανονισμού (ΕΚ) 343/2003 του Συμβουλίου, της 18ης Φεβρουαρίου 2003, για τη θέσπιση των κριτηρίων και μηχανισμών για τον προσδιορισμό του κράτους μέλους που είναι υπεύθυνο για την εξέταση αίτησης ασύλου που υποβάλλεται σε κράτος μέλος από υπήκοο τρίτης χώρας, αποτελούν σοβαρούς και αποδεδειγμένους λόγους που να πείθουν ότι ο αιτών θα

διατρέξει ουσιαστικό κίνδυνο να υποστεί απάνθρωπη ή εξευτελιστική μεταχείριση κατά την έννοια του άρθρου 4 του Χάρτη των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων της Ευρωπαϊκής Ένωσης, πράγμα που απόκειται στο αιτούν δικαστήριο να διαπιστώσει, το κράτος μέλος που προβαίνει στον προσδιορισμό του υπεύθυνου κράτους μέλους υποχρεούται να μη μεταφέρει τον αιτούντα άσυλο προς το κράτος μέλος που ορίσθηκε αρχικώς ως υπεύθυνο, και, με την επιφύλαξη της ευχέρειάς του να εξετάσει το ίδιο την αίτηση, να συνεχίσει την εξέταση των κριτηρίων του ως άνω κεφαλαίου προκειμένου να διακριβώσει αν σύμφωνα με κάποιο από τα κριτήρια αυτά ή, ελλείψει αυτού, κατά το άρθρο 13 του ίδιου κανονισμού είναι δυνατό να προσδιορισθεί άλλο κράτος μέλος ως υπεύθυνο για την εξέταση της αιτήσεως ασύλου.

Αντιθέτως, στην περίπτωση αυτή, η αδυναμία μεταφοράς αιτούντος άσυλο στο κράτος μέλος που ορίσθηκε αρχικώς ως υπεύθυνο δεν υποχρεώνει, αυτή καθεαυτήν, το κράτος μέλος που προβαίνει στον προσδιορισμό του υπευθύνου κράτους μέλους να εξετάσει το ίδιο την αίτηση ασύλου βάσει του άρθρου 3, παράγραφος 2, του κανονισμού.

(υπογραφές)